

Oamenii aceștia se înșală. Barrett constată cu surprindere că nu-l interesează prea mult și cu adevărat să corecteze impresiile greșite ale celor care nu știu despre ce-i vorba.

Barrett e un modest băiat de prăvălie. Mută marfa dintr-un loc în altul. Iar în viața particulară, pentru propria plăcere, elaborează Teoria Cîmpului Comun al Tuturor Elementelor care, la fel ca multe alte proiecte ce merită duse la bun sfârșit, este sortită pieirii și e cel puțin o formă de autoamăgire.

Să începem de aici: legile fizicii care guvernează sistemul solar se dovedesc a fi profund diferite de cele care guvernează mișcarea particulelor subatomice. Ar trebui, firește, să fie aceleași legi – o planetă ar trebui să se rotească în jurul soarelui într-un mod mai mult sau mai puțin asemănător cu cel în care un electron se rotește în jurul nucleului. Nu. Surpriză!

Totuși, spre regretul lui, Barrett nu este fizician. Îi lipsește această înzestrare specială.

Așa că, în lipsa ei, începe de aici:

La sfârșitul romanului *Doamna Bovary*, lui Homais – farmacistul de țară, întruchiparea tipului mediocru și fanfaron, ale cărui „tratamente“ nu fac decît să agraveze starea pacienților – i se acordă Legiunea de Onoare.

Homais este, desigur, un personaj inventat. Totuși. Printre deținătorii reali ai acestei distincții se numără: Borges, Cocteau, Jane Goodall, Jerry Lewis (e adevărat), David Lynch, Charlotte Rampling, Rodin, Desmond Tutu, Jules Verne, Edith Wharton și Shriley Bassey, care a cîntat melodia principală din filmul *Goldfinger*.

Printre eroii noștri americani – bărbații și femeile care ar putea primi echivalentul american al Legiunii de Onoare – se găsesc, cu siguranță, Walt Whitman, Thomas Jefferson, Sojourner Truth, John Adams, Gertrude Stein, Benjamin Franklin, Thomas Edison, Susan B. Anthony, John Coltrane, Moms Mabley și Jasper Johns.

Dar mai sînt și alte lucruri: Ronald Reagan a rămas în memoria colectivă ca unul dintre marii președinți americani. Paris Hilton este una dintre cele mai celebre persoane în viață.

Barrett încearcă, pe cât îi stă în putință, să armonizeze toate acestea. Începînd cu *Doamna Bovary* și lărgind apoi sfera.

Și, firește, a văzut o lumină celestă. Care, la rîndu-i, s-a uitat la el.

E suficient pentru ca Barrett să meargă mai departe pe drumul său modest; să caute cunoașterea de dragul ei. Acesta pare a fi răspunsul; este răspunsul pentru el. E un cetățean din plutonul de mijloc. Nu mai servește într-un bar italianesc în declin din Portland, nici nu se mai trudește să obțină un post la o universitate îndepărtată. Vinde obiecte oamenilor, iar aceștia sînt încîntați de obiectele pe care le vinde. Studiază în singurătate și în taină.

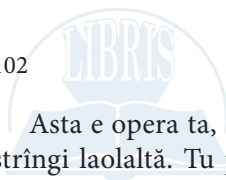
E suficient. Nu este ce se aștepta de la el ca realizare în viață. Dar, ca să vorbim cinstit, ce poate fi mai deprimant decît să le oferi celor care te urmăresc exact rezultatul la care se așteaptă?

Și poate... poate... va veni și iubirea care nu va mai pleca. S-ar putea întîmpla și asta. Nu există nici o motivație evidentă pentru nestatornicia iubirii (deși nu există o motivație evidentă nici pentru comportamentul neutronilor). E vorba doar despre răbdare. Nu? Răbdare și refuzul de a renunța la speranță. Refuzul de a te lăsa descurajat, să zicem, de un mesaj de adio cuprins în cinci rînduri.

Îți doresc fericire și noroc în viitor. xxx.

Și asta din partea unui bărbat cu care Barrett își închipuise, își îngăduise să-și închipuie, că a atins vibrația întîlnirii dintre suflete, măcar în vreo două împrejurări (în acea după-amiază ploioasă în care i-a șoptit poezia lui O'Hara la urechea tivită de puf blond fin; în acea noapte în munții Adirondack cînd ramurile copacilor băteau ușor în geam și bărbatul spusese, ca și cum i-ar fi dezvăluit un secret: „E un salcîm“).

Mergi mai departe, nu? Vezi o lumină imposibilă, care apoi dispare. Îți închipui că o cadă de baie din West Village, într-o după-amiază de marți, a fost destinația reală, nu doar un punct de oprire pe traseu.

Asta e opera ta, Barrett Meeks. Tu ești martor la toate și le strângi laolaltă. Tu perseverezi. În definitiv, ai făcut o descoperire importantă: nu e neapărat nevoie să faci mare zarvă, nici măcar celor înzestrați cu capacități intelectuale peste medie nu li se cere să-și construiască o carieră nemaipomenită. Așa ceva nu e stipulat în contract. Divinitatea (indiferent cine ar fi Ea) n-are nevoie de tine, n-are nevoie ca cineva să ajungă în cele din urmă în lumea norilor, cu turlele ei aurite, ducînd cu sine un braț de realizări pămîntești.

Barrett o ține ușor pe Beth de mijlocul zvelt. Ping spune:

— ...ascultați, asta e fraza cea mai reușită, Frieda, femeia respectabilă, zice: „M-am frînt în bucăți, lucru pe care mi-am dorit să-l fac de mult“. Nu-i așa că e grozav?

— O să mi-o tatuez pe piept, spune Foster.

— Căci dorința cărnii este moarte, zice Barrett, dar dorința Duhului este viață și pace.¹

Urmează o pauză. Ping se uită la Barrett de parcă ar fi făcut un calambur.

— Sînt sigur că așa este, spune Ping cu eleganță, vrînd parcă să acopere o gafă comisă de Barrett.

Beth îl mîngîie duios pe gît. Ea e măritată și cu Barrett, și cu Tyler – gestul ăsta o dovedește.

— Scuze. Continuă, spune Barrett.

Dar elanul lui Ping s-a stins, și-a pierdut cadența. Zimbește cu acea curtoazie care trebuie să fi fost tipică nobililor de la curtea regilor Franței.

— De unde ai mai scos-o și pe *asta*, îngerășule? întrebă el.

Barrett, uitîndu-se în jur, și-ar dori să se poată lichefia și să se scurgă printre scîndurile podelei, ca apa în care ai spălat vasele, sau, dacă asta nu se poate, să se explice, apoi îl zărește

1. *Biblia*, „Epistola către Romani a Sfîntului Apostol Pavel“ (8,6), Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005, p. 1282 (n.r.).

pe Andrew, care stă prin preajmă cu un pahar de bere și un pumn de alune, în spatele canapelei, unde Ping nu-l vede.

Andrew cel placid și sigur de sine; Andrew care, asemenea unora dintre zei, nu dă doi bani pe ciondănelile omenești, pe care chiar nu le înțelege. Există pe lume fructe, apă și cer, există de toate pentru toți, ce motiv ai putea avea să te cerți cu cineva?

Liz îl ține pe lîngă ea de ceva vreme, nu?

— Din „Romani“, răspunde Barrett.

— Adică din *Biblie*?

— Da. Din *Biblie*.

— Ești o minune, spune Ping. E o vedetă, dar nu o vedetă răutăcioasă, e o divă în stilul unei *grande dame*¹, care-și arată fără nici o reținere nemulțumirea (cei de față nu trebuie să-și închipuie nici o clipă că poate fi învins ușor, nu trebuie să ia farmecul lui drept conformism), dar o face la modul cordial chiar dacă distant. Și nici nu e pedant. Este pur și simplu un admirator fanatic, animat de o loialitate feroce și unică față de ceea ce i s-a dezvăluit ca fiind o adevărată revelație. Înainte de Jane Bowles a fost Henry Darger; înainte de Darger a fost cariera socială a Barbarei Hutton. Când e captivat de o idee, Ping este uimit, sincer uimit, că alți oameni pot fi interesați de altceva.

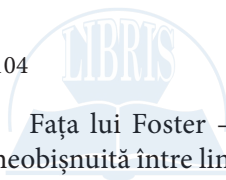
Barrett spune:

— Jane Bowles a fost probabil otrăvită de marocanca de care era îndrăgostită.

— Știi, răspunde Ping cu vioiciune, dornic de bîrfă. Nu găsești că e un lucru absolut *uimitor*? Femeia aia, fiindcă veni vorba, era o bătrînă urîță care umbla înveșmîntată într-o *burka* neagră și purta ochelari de soare. Trebuie să vezi pozele. Acolo apare Jane, frumoasă, avînd ceva dintr-o figurină de alabastru, mergînd pe străzile din Maroc însoțită de o femeie care ar fi putut foarte bine să fie una dintre vrăjitoarele din *Macbeth*.

---

1. Mare doamnă (în fr., în orig.) (n.r.).

Fața lui Foster – o minune chiar și acum prin îmbinarea neobișnuită între linia ca de calcar sculptat a ovalului său irlandez și buza de jos lată, răsfrîntă, dominată de nasul aristocratic, improbabil, de școlar englez – se destinde sub efectul a ceea ce pare a fi uimire, dar este, după cum bănuiește Barrett, doar neputință de-a înțelege.

— Asta e o adevărată nebulă, spune Barrett.

— Jane era nebună, răspunde Ping cu un aer de felină satisfăcută.

E convins că toți marii artiști sînt, trebuie să fie, dacă nu de-a dreptul nebuni, măcar excentrici. Oare asta are vreo legătură, se întreabă Barrett, cu micile tablouri cu peisaje dulcele și naturi moarte pe care le pictează Ping în weekend? Oare asta este explicația pentru pălăriile lui, colecțiile lui: miniaturi victoriene cu păsări, lămpi arabe împodobite cu pietre, cărți în ediții princeps?

— Cred că va trebui să mă apuc să-i citesc cartea, spune Foster pe un ton ce reușește să transmită atît intenția reală de a o citi, cît și faptul că, pentru el, lectura propriu-zisă a cărții ar fi o ambiție admirabilă, dar imposibil de realizat – ar fi fost cam același lucru dacă ar fi spus: „Cred că va trebui să învăț fizica cuantică“.

— Nu e plină doar de lucruri sumbre și sinistre, îi răspunde Ping. E chiar surprinzător de amuzantă. Viețile marilor artiști și cărțile pe care le scriu sînt două lucruri total diferite.

Ping și-a recăpătat elanul.

— Să nu uiți, spune el, că a dus o viață tare ciudată. Era expatriată. Se măritase cu Paul Bowles, perversul ăla umflat care o ignora și nu-i trimitea nici un ban, așa că ea n-avea niciodată o para chioară. Cred că trăia într-o lume în care era convinsă că se poate întîmpla orice.

Beth îl mîngîie pe Barrett pe ceafă ca să-l liniștească, se ridică de pe brațul fotoliului și pornește în căutarea lui Tyler. Îndepărtîndu-se, anunță:

— Să știți că mai sînt douăzeci și nouă de minute pînă la miezul nopții.

Plecarea lui Beth îi dă un semnal și lui Barrett. Aruncă o privire spre Liz, care e însă complet absentă. E în stare să-și alunge de pe față orice expresie, să stea în mijlocul unui grup cu aerul că ar aștepta cu răbdare, fără să se enerveze și fără să se îndoiască, sosirea taxiului care să o ia și să o ducă într-un loc frumos și senin.

— Mai am douăzeci și nouă de minute ca să-mi analizez păcatele, spune Barrett.

Pentru Barrett – unicul rival al lui Ping – nu există decît o singură cale acceptabilă de a se despărți de Ping, aflat în mijlocul unei arii, și anume ironia.

Ping își duce mîna la piept, într-un gest de groază simulată cu mult talent.

— Dragul meu, pentru asta ai avea nevoie de douăzeci și nouă de zile, zice el.

Barrett se ridică din fotoliu. Ping își îndreaptă din nou atenția spre Foster.

— Și, dacă ești un geniu cu mintea rătăcită, spune Ping, de ce să nu-ți sfirșești zilele într-un oraș unde maimuțele țopăie pe străzi și negustorii vînd fructe pe care nu le-ai mai văzut în viața ta?

Foster aruncă pe furiș (lui Ping nu-i plac ochii care se uită în altă parte) o privire către Tyler, care întinde mîna spre Beth, o cuprinde pe după umeri și o trage spre el, o strînge la piept. Tyler. Victima chipeșă a violului comis doar din ochi de leu. Ținta devotamentului său neclintit. Atît de sexy. De ce bărbăților homosexuali le lipsește chestia asta? De ce sînt atît de împrăștiați, atît de obsedați de dorința de mai mult și mai mult și tot mai mult?

Doar pentru o clipă: Tyler dezbrăcîndu-l pe Foster cu blîndețe, cu ardoare, minunîndu-se de pieptul lui dezgolit, de pliurile abdomenului său; Tyler observînd urma negricioasă de păr ce coboară de la buricul lui Foster, ca și cum ar fi lăsat să-i crească păr acolo anume pentru el; Tyler dorindu-l pe Foster și numai pe el, Foster este excepția, Tyler nu iubește